

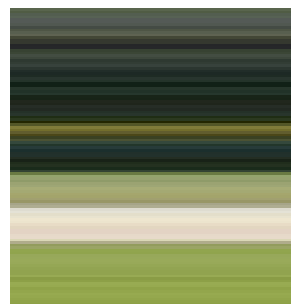
SOCIALE DAG

Vrijdag 8 april 2011

Dagcentrum Berbendaal

Molenstraat 35

3300 Tienen

Magali Bosmans
6 LWI

Hoofdstuk I: de instelling

Berbendaal is één van de dagcentra van Huis in de Stad vzw. Huis in de Stad is een organisatie die de levensomstandigheden van volwassen personen met een verstandelijke handicap zo goed mogelijk wil maken. Daartoe biedt het woon- en werkmogelijkheden voor deze personen.

Een van die werkmogelijkheden is het Dagcentrum Berbendaal. Mensen met een verstandelijke handicap, licht, matig of ernstig, al dan niet met een bijkomende beperking zoals autisme of een fysieke handicap, kunnen er één of meerdere dagen per week terecht om te werken, of ze nu thuis of bij Huis in de Stad wonen.

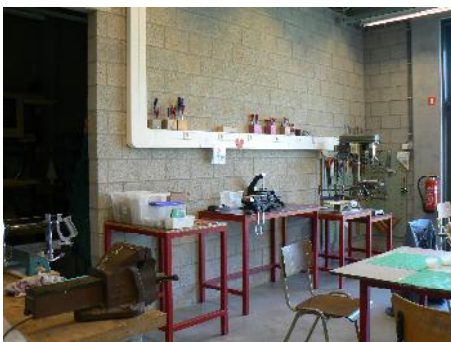
Er zijn verschillende afdelingen, en de nadruk ligt op het feit dat werken in het dagcentrum een job is. Iedereen kan er werken naargelang zijn eigen mogelijkheden en interesses en op zijn eigen tempo. Daarom wordt er een zo gewoon mogelijke werksfeer gecreëerd, worden afgewerkte producten gemaakt en verkocht en worden arbeidsgerichte activiteiten georganiseerd op maat van de deelnemers.

Vier ateliers draaien het hele jaar door, vaak met seizoensgebonden projecten. Ik ga ze hier even kort voorstellen, maar ik moet toegeven dat de namen van de meeste begeleiders me zijn ontglipt...

Eén van de ateliers is het papieratelier. Oude broodzakken en andere papieren worden er gerecycleerd tot handgeschept papier. Soms wordt dit nog verder afgewerkt tot wenskaarten, bijvoorbeeld. Er worden er ook memoblokken gemaakt. Lies Vanmuysen was er vrijdag begeleidster.

Een tweede atelier is het 'Wol en Stof' atelier. Er worden er twee soorten activiteiten gedaan: de meer 'klassieke' textielwerking zoals naaien of breien, en wat meer originele dingen zoals vilten. Er zijn vaste dagen voor deze activiteiten, om een regelmaat op te bouwen.

Het volgende atelier is het houtatelier. Daar wordt er, u raadt het wel, met hout gewerkt. Zagen, boren, schuren en ook schilderen van houten versieringen, maar ook houten wenskaartjes, kapstokken, dozen voor de memoblokken of tissuedozen.

Het laatste atelier is de semi-industriële werkplaats. Daar worden activiteiten gedaan die repetitieve bewegingen eisen, zoals het vullen van snoepzakjes, het plooiën van parkeerschijven of het vullen en dichtplakken van enveloppen. Er worden op een creatieve manier gezocht naar een oplossing zodat iedereen dezelfde taak kan verrichten, bijvoorbeeld als een snoepzakje een bepaald gewicht moet hebben, wordt er geteld hoeveel snoepjes dat ongeveer zijn en kunnen de deelnemers geperforeerde platen vullen zodat het juiste aantal in het zakje komt.

Op vrijdagnamiddag is er ook doegroep, een activiteit voor de iets zwakkere deelnemers waar ze niet echt producten vervaardigen, maar eerder iets rustigs doen, zoals versieringen maken voor het dagcentrum of zich laten schminken door de begeleidster...

Hoofdstuk II: de activiteiten van de dag

Ik kwam uiteindelijk na lichtjes verloren te zijn gereden om 9 uur aan in Berbendaal. Een paar deelnemers kwamen toen net ook aan, in één van de busjes van Huis in de Stad, die volgens traject een andere kleur hebben. Ik vroeg aan een chauffeurs waar ik naartoe kon en werd doorverwezen naar het onthaal. Ik kwam binnen en toen ik vertelde waar ik vandaan kwam, nam Lies me meteen mee voor een rondleiding door het hele gebouw, de keuken, de administratie en de ateliers. Ze vertelde me ook een paar richtlijnen in verband met de pauzes. Ze stelde daarna voor dat ik de hele dag samen met de deelnemers door de ateliers zou schuiven. Toen ging de bel en stapte ik met haar het papieratelier binnen.

Ik maakte al gauw kennis met de deelnemers terwijl we papier scheurden. Er was Nora, die gelukkig extravert bleek te zijn en met mij een conversatie aanknoopte en mij aan iedereen die het maar wilde horen voorstelde.

Blijkbaar wilden de meeste mensen het wel horen, want we kregen die eerste 20 minuten veel bezoek van deelnemers die op dat moment eigenlijk in een ander atelier hadden moeten zitten, maar even hallo kwamen zeggen. Na een tijdje wist ik wie de grapjas was en wist ik van de meeste die samen met mij in het atelier zaten hoeveel broers en zussen ze hadden. Jeroen, de grapjas, een zeer stille, zachte man met Down, was de grapjas; hij sorteerde handgeschept papier; Lizzi, die in een rolstoel zat en weinig kracht en controle had over haar ledematen, sneed papier voor memoblokjes, anderen plakten wenskaartjes en Nora en ik scheurden broodzakken, tekst apart van de rest want wit en blauw samen knoeit met de kleur van het handgeschept papier.

Om tien uur was er koffiepauze, en ik ging koffie drinken zoals ik aan een paar van onze bezoekers had beloofd. Sommigen lazen daarna strips en magazines of speelden airhockey. Ik moest even aan ons denken wanneer we dat spelen; we slaan zo hard dat het soms pijn doet; hier speelde iedereen met iedereen; Kenny, een lange, stevige kerel speelde met Lizzi die amper op de puck kon slaan; ze hadden allebei plezier, en Kenny vertelde mij dat Jeroen beweerde dat hij hem kon verslaan, maar dat was een leugen.

Ik had ondertussen nog een paar mensen ontmoet; Mathias, die gekke bekken trok en voortdurend knipoogde, met wie ik een spel 'doe-mij-na' was begonnen; en Leon, die geen woord sprak en wiens naam ik van Kenny had.

Toen ging de bel en ging ik naar het "wol en stof"-atelier waar er vooral werd gebreid. Ik praatte er met de begeleidster, zocht naar stoffen en patronen en sprak met Shani, wel ik denk dat ze Shani-iets heette, het was een moeilijke Indische naam, maar iedereen zei Shani. Nora kwam in de deuropening naar het papieratelier met ons praten en mevrouw Swellen kwam op bezoek met haar zoon, wat voor de nodige commotie zorgde. Mathias trok vanuit het houtatelier aan de overkant van de gang gekke bekken naar mij, knipoogde en tikte op zijn wang. Ik ging hem een kus geven en ging terug naar Shani en Marie die aan het breien waren, en even later was het middag. Ik at samen met Brenda en Jef aan tafel, en speelde een tijd voetbal met Kenny, Jef, Nora en Christof, een grote kerel met een geweldige lach. Ik geef toe dat ik expres achterover viel om 'm nog eens te horen.

Na de middag ging ik naar het houtatelier, waar ik samen met Kenny schapen heb geschuurd en gaten heb geboord in wolkjes - of waren het schapen? Intussen was een plagerij uitgebroken tussen Mathias, Jeroen en Kenny, die verf omvatte, maar ik moest door. Ik moest de doegroep en het werkatelier nog bezoeken en er was niet meer zoveel tijd.

Bij de doegroep waren ze bezig paasversieringen te maken, en Lizzi liet zich mascara aanbrengen door de begeleidster. Ella vroeg even hulp om haar riem vast te maken, wat ik dan ook deed. Een paar andere deelnemers, die een uitbarsting hadden gehad of onrustig waren geworden, zaten er ook; Leon las aan een tafel en Rita, die die morgen een schop had uitgedeeld aan een begeleidster die meereed in de bus, zat ook aan een tafel.

Ik ging toen naar het werkatelier, waar ze snoepjes aan het leggen waren in bakjes om het juiste aantal in de zakjes te krijgen, er parkeerschijven werden geplooid en een een soort rubberen stroken, die de statische elektriciteit van auto's en vrachtwagens wegwerkten, werden verpakt. Ik hielp mee verpakken en toen waren we aan het einde van de dag beland. De deelnemers gingen hun spullen halen en werden opgehaald door de bussen of hun ouders. Er was even een misverstand toen moest worden uitgezocht hoe iemand thuis zou geraken, maar alles liep goed af. Of toch niet? De plagerij tussen Jeroen en Kenny was op 'ruzie' uitgelopen en ze spraken niet meer met elkaar. Ik sprak met Kenny en zei dat ik vond dat ze het moesten bijleggen, maar Jeroen was al vertrokken. Ik liet hem beloven dat hij het maandag zou bijleggen, en ik gaf hem een high five en een klap op de schouder, waarvoor ik bijna van de grond moest springen. Mijn tante stond op mij te wachten en dus ging ik de begeleidsters bedanken en gedag zeggen aan iedereen.

Het was een goede dag.

Hoofdstuk III: Persoonlijke evaluatie

Ik had een goede dag. Ik heb mensen ontmoet waarvan ik betwijfel dat ik ze ga vergeten; goed bewijs daarvan is dat ik hun namen heb onthouden terwijl die van veel zesdejaars me nog ontglipt.

Ik heb altijd moeite gehad om het eerste contact te leggen, ik weet nooit wat ik eigenlijk moet zeggen, en ik was dus blij toen zij het gewoon voor mij deden. Alles was simpel. Ze spraken met mij alsof we vrienden waren; tegen het einde van de dag voelde ik me alsof het zo was. Brenda heeft niet echt tegen mij gesproken, en toch, ze nam me 's middags mee naar haar tafel en keek om naar mij om te zien of alles goed ging.

Ik denk dat ze daar goed bezig zijn met hun projecten en productie. Ze steken er echt moeite en inspanning in, ze vinden het duidelijk belangrijk. Je moest Kenny die schapen zien schuren of Shani supersnel met superfijne wol zien breien. Ze helpen elkaar ook de hele tijd, het is een hechte groep, waardoor het mij verbaasde toen ze mij vertelden dat sommigen er maar 1 dag per week waren, of een paar voormiddagen.

Ik had al contact gehad met mensen met een verstandelijke handicap omdat mijn tante vroeger in dat domein werkte, maar nooit een hele dag. Ik zou er wel teruggaan, waardoor ik vroeg aan de mensen van Sheepsales of ze daar voor hen breien en of ze al een wederdienst hadden gedaan, want ik zou geprobeerd hebben om mee te gaan, maar Kristof wist niet zeker of ze in Berbendaal voor Sheepsales breien.